

Bayer Zsolt: Zelenszkij megtéveszt? barátsága

2023 május 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Miután kirobbant a botrány, a hazai ellenzék és sajtója egy emberként próbálja az ukrán elnököt kimosni az aljasságból és becstelenségből.

Kezdjük talán a kínálkozó analógia kedvéért egy négy évvel ezelőtti cikkel, amely a Múlt-kor történelmi folyóiratban jelent meg, egészen pontosan 2019. január 30-án. Erről a cikkről van szó:

„Kereskedelmi viszonyait fenntartva maradt semleges Svájc a második világháborúban

Svájcról az átlagembernek először valószínűleg az Alpok csúcsai, a csokoládé és a minőségi órák jutnak eszébe. A történelem kedvelőinek eszébe juthat az is, hogy Svájc 1815 óta semleges maradt Európa minden konfliktusában, köztük a két világháborúban is. Hogyan volt ez lehetséges a második világháborúban? A semlegesség megőrzése nem volt könnyű feladat az alpesi ország számára, és második világháborús szerepe máig vita tárgyát képezi, főként ami a határterületét, bankrendszerét és a Harmadik Birodalommal való kereskedelmét illeti.

Az elsődleges oka Svájc második világháborús semlegességének az, hogy Németország nem támadta meg. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy Adolf Hitler nem akarta kiterjeszteni hatalmát erre a területre is, de az invázióból több kára származott volna, mint haszna. Az európai háború 1939-es kitörésekor Svájc bámulatos ütemben mozgósította milícia rendszerét haderejét, ami igen nehéz célponttá tette katonailag. Tovább csökkentette az esetleges invázió sikerének esélyét a svájciak kiterjedt erődítmény- és bunkerrendszere, valamint maga a nehéz, hegyvidéki terep, amelyen számtalan csapdát és akadályt tudtak elhelyezni.

Németországnak emellett nem állt érdekében felrúgni a Svájccal érvényben lévő kereskedelmi megállapodásait. A svájci bankrendszer is semleges volt, így biztonságba helyezhető volt itt nagy mennyiségű pénz. 1940-re ráadásul Svájcot teljességgel német szövetségesek, illetve német megszállás alatt lévő területek vették körül, így nem is lett volna más lehetőség kereskedelme fenntartására, mint a náccal való semleges viszony megőrzése. A svájciak egyik legkritikusabb érdeke volt a svájci frank védelme a háborúban.

1936-ig a svájci frank volt a világ egyetlen szabadon átváltható pénzneme, ami azt eredményezte, hogy mind a Harmadik Birodalom, mind a szövetséges országok óriási mennyiséget vásároltak belőle (aranyért cserébe), hogy később semleges országokból vásárolhassanak rajta létfontosságú nyersanyagokat. A németek a háború során azonban egyértelműen a zsidóktól és más internált lakosoktól elkobzott arannyal is vásároltak frankot, ennek elfogadásáért gyakran éri kritika Svájcot. Kereskedelmét azonban muszáj volt fenntartania Németországgal – a statisztikák szerint 1939 és 1945 között Svájc több mint 10 millió tonna szenet vásárolt a Harmadik Birodalomtól.

Szintén gyakori, és teljesen jogos kritika éri Svájcot a menekülő zsidók és más üldözöttek kezelése kapcsán. Annak ellenére, hogy a nyilvánosság előtt az elnyomott csoportok számára menedékként állította be magát, Svájc valójában szigorú törvényekkel szabályozta a zsidó menekültek belépését az országba – első sorban egy, a svájci zsidó közösségre a menekültek után kivetett adóval. Előfordult azonban olyan is, hogy egyszerűen megtiltották a belépést a szorult helyzetben lévőeknek. Ahogy Eduard von Steiger igazságügy-miniszter hírhedt, 1942. augusztus 30-i beszédében elhangzott, «a csónak megtelt».

Vita tárgya, hogy a svájci kormányzat saját elítélései, vagy inkább a Németországgal szembeni túlzott óvatosság vezérelte-e az ország vezetőit ebben a kérdésben, az azonban tény, hogy a határ menti lakosság gyakran tiltakozott az ellen, hogy a határon összegyűlteket visszaküldjék az életveszélybe. Habár gyakori állítás, hogy Svájc a kereskedelmi viszonytal megszegte saját semlegességi elvét, az egész kontinenst elborító háború idején a semlegesség ugyanolyan relatív fogalomná válik, mint maga az erény fogalma. Napjainkban úgy áll a vita, hogy egyesek szerint Svájc intézkedéseivel segítette a Harmadik Birodalmat, az elterjedtebb nézet azonban az, hogy földrajzi és gazdasági pozíciójából adódóan nem volt más választása, mint fenntartani kereskedelmét Németországgal. A menekültekkel való bánásmódját ennél kevesebb vita övezi, azonban korántsem Svájc volt az egyetlen ország, amely elutasította az állampolgárságuktól megfosztott zsidók beengedését.”

Nem tartom szükségesnek, hogy bármit is kiemeljek és megismételjek a fentiekben, minden sor önmagáért beszél, aki érti, érti, aki nem, az nem is fogja – mert nem akarja.

És most lássunk még egy írást, az MTA-ELTE Jogtörténeti Kutatócsoportjának blogjáról, a szerző Heil Kristóf

Mihály, a kutatócsoport tudományos munkatársa – ebből az írásból részleteket közlök – írta:

„Mítosz és valóság: Svájc a befogadó állam?

Heil Kristóf Mihály

(...) A menedékhely toposz a helvét állam egyik alapvető mítosza. Az alpesi ország egy kompromisszumokra épített, soknemzetiségű és többvallású, nagyhatalmakkal körbevett föderális állam, amelynek hamar fel kellett ismernie, hogy megmaradásának kulcsa a politikai és katonai semlegesség és a tolerancia. (...) A népek tavaszát követően Svájc 10-12 ezer német, francia, olasz, lengyel és magyar emigránst fogadott be, köztük a világsíri fegyverletételt követően a Haynau rémuralma elől menekülő Klapka György tábornokot, Szalay László politikust vagy Horváth Mihály történetírót is. (...)

Az első világháborút követően újabb 26 ezer menedékkérést regisztráltak a svájci hatóságok (ebből körülbelül 2500 főt az Osztrák–Magyar Monarchiából). A kapuk bezárása a Nagy háborút követően egyre több belső konfliktust generált az ország bevándorláspolitikája és az idegen munkavállalók jelenléte. Ekkor terjedt el az idegengyűlölet (Fremdenfeindlichkeit) fogalma, amely az elidegenedési diskurzusban első sorban a külföldiekkel szembeni bizalmatlanságot és félelmet fejezte ki. Célja a tősgyökeres állampolgárok védelme a bevándorlókkal szemben a társadalmi kirekesztés eszközeivel.

A passzív kiközösítésen túl gyakran erőszakos cselekményekre is sor került. Svájcban első sorban az olasz munkavállalókkal szemben alakultak ki ellenérzések, de ezek gyakran társultak bizonyos fokú antiszemitizmussal is. Svájcban az 1918 és 1945 közötti időszakot a korlátozott menekültpolitika (restriktive Flüchtlingspolitik) jellemezte. 1933 és 1944 között a svájci hatóságok megkülönböztették a politikai menekülteket az egyéb bevándorlótól. Előzőnek csupán a személyükben üldözött magas rangú köztisztviselőket és – a jellemzően baloldali – politikusokat minősítették.

A szigorú szabályoknak köszönhetően csupán 644 főt kapta meg a politikai menekültstátuszt. A nem politikai bevándorlók pedig a kevesebb kedvezményt biztosító, a külföldiek tartózkodásáról és letelepedéséről szóló szövetségi törvény (Bundesgesetz vom 26. März 1931 über Aufenthalt und Niederlassung der Ausländer, ANAG) hatálya alá tartoztak. Svájc első sorban tranzit országként határozta meg a szerepét, így a menekültek mihamarabbi továbbutazását ösztönözve nem biztosította nekik a munkához való jogot.

Ausztria 1938 márciusi annektálása után megnövekedett a Német Birodalomból menekülni vágyók száma. Első sorban a zsidó lakosság indult útnak, így Svájc április elsején vízumkötelezettséget írt elő az Ausztriából érkezőknek. A júliusi, genfi tó partján megrendezett eviani konferencián pedig kijelentette, hogy nem vállalja a menekült zsidóság befogadását és tovább szigorította a beutazás szabályait. Végül német nyomásra az általános német vízumkényszert felváltotta egy, a német zsidóság mozgását korlátozó rendelkezés: útlevelüket ún. zsidó bélyeggel (Judenstempel) látták el. A nagy piros J betűk mellett az 1942-ben bevezetett – a zsidóságot leginkább érintő – faji beutazási korlátozás is hozzájárult a svájci háborús politika negatív nemzetközi megítéléséhez.

Bár egyes tisztviselők a tilalmat számos esetben megszegték és lehetőséget biztosítottak a beutazásra, a svájci hatóságok csak a tengelyhatalmak vereségének nyilvánvalóvá válása után, 1944 júliusában enyhítettek a feltételeken. Végül a háború utolsó hónapjaiban részre nyitott kapukon közel 300 ezer ember juthatott be az országba. (...) A háborúban Svájc semlegességi megítélésén jókora csorba esett, mivel – gazdasági érdekeit előtérbe helyezve – mind a két szembenálló féllel üzletelt. Ennek következtében 1944-re mind keleten, mind nyugaton elvesztette partnereit: de Gaulle megszakította a diplomáciai kapcsolatokat, Cordell Hull amerikai külügyminiszter elítélte az ország semlegességi politikáját, és még a Szovjetunió is visszautasította közeledési kísérletét.

Végül 1944 augusztusában a szövetségesek megtagadták az alapvető nyersanyagok Svájcba szállítását is. Svájcnak vissza kellett szereznie a partnerei bizalmát, hogy piacot szerezhessen. Petitpierre tehát – a lelkiismereti okokon túl – gazdasági és politikai okokból változtatott a bevándorlási doktrínáján: ismét szélesre tárta kapuit és 1945 után százazreknek nyújtott segítséget. (...) Összességében leszögezhetjük, hogy bár Svájc hagyományosan tágra nyitotta kapuit az azon átlépni szándékozók előtt, de tette ezt nem csupán önzetlen felebaráti szeretetből, hanem jól átgondolt gazdasági és politikai érdekekből vezérelve is. A megfelelő jogi környezet kialakításával a segítség Svájc imázsának építése minden esetben a jó – gazdasági – partnerszerep megerősítéséeként is szolgál(t).”

Itt sem emelek ki semmit. Térjünk a lényegre: Svájc a második világháború idején nem fogadta be a legelesettebb menekülteket, csak a háború utolsó hónapjaiban; Svájc minden lelkiismeretfurdalás nélkül helyezte el bankjaiban a náci vagyont, pénzt és aranyat; Svájc saját gazdaságpolitikai-politikai érdekeit követve tette, amit tett, s pontosan ugyanezen okokból ragaszkodott semlegességéhez.

Mindezek ismeretében képzeljük el azt a pillanatot, amikor az antanthatalmak valamelyikének akár csak a szavak szintjén eszébe jutott volna, hogy mondjuk lebombázza a svájci bankokat, a svájci óragyárakat vagy a svájci idegenforgalmi központokat. Nonszensz? Nonszensz...

Magyarország a mostani háborús konfliktusban az első pillanattól fogva teljesíti humanitárius kötelességeit, és gondolkodás nélkül fogadja be az Ukrajnából menekülőket százezreit, amely százezrek mára milliós tömeggé nőttek. Akik tovább akarnak utazni, „csak” teljes körű ellátást, gondoskodást, orvosi és minden egyéb segítséget kapnak, ameddig itt tartózkodnak, akik pedig nálunk akarnak maradni, azok megkapnak mindent, amire szükségük van (lehet), az orvosi ellátástól a gyermekek oktatásán keresztül a lakhatásig. Magyarország temérdek pénzt költ erre a humanitárius segítségre, továbbá Ukrajnába is szállít hatalmas értékben mindenféle segélyt, az élelmiszertől az orvosi segítségen és eszközökön át a takarókig és sátrakig és víztisztító berendezésekig mindent, amire szükség lehet.

Egyet nem szállítunk: fegyvert. Ugyanis a lehető legközvetlenebb gazdasági érdekünk fűződik ahhoz, hogy semlegesek maradjunk a konfliktusban, továbbá ahhoz is, hogy továbbra is hozzájussunk azokhoz az energiahordozókhoz, amelyeket kizárólag Oroszországból és Oroszországtól tudunk beszerezni.

Ezerszer leszögeztük már, hogy elítéljük az orosz agressziót – bár jó, ha tudjuk: az ukránok a legkevésbé sem ártatlanok a konfliktus illetően elmérgesedésében! –, megszavaztuk az unió – amúgy önsorsrontó! – szankciós csomagjait, de Magyarország nem tud kötni orosz olaj és gáz nélkül. Ahogy Európa sem tud(na), csak Európát jelenleg akarattalan, képességtelen, töketlen senkik és/vagy gazemberek vezetik, akiket az Egyesült Államok dróton rángat, ugyanis ez a mostani helyzet kizárólag az Egyesült Államoknak jó és áll érdekében, ezért ameddig teheti, a jelenlegi vezetése fenn is fogja tartani a háborús állapotokat.

Mindezek ismeretében és a svájci párhuzamokat és jelentős különbségeket is figyelembe véve szögezzük le: Zelenszkij azon kirohanása, amely szerint le akarja bombázni a Barátság kőolajvezetéket, hogy így tegye tönkre a magyar ipart, egész egyszerűen elfogadhatatlan és megmagyarázhatatlan. Zelenszkij ukrán elnök ismét, immáron cáfolhatatlanul bebizonyította, hogy pontosan ugyanolyan gazember, mint akik adják alá a lovat, biztatják, fegyverekkel látják el, számolatlanul öntik rá az európai polgárok milliárdjait, miközben saját tábornokai is közölték már, hogy azokból a pénzekből egyedül többet lopott már el, mint mindenki más együttevve, a velejéig rohadt és korrump ukrán államból.

S természetesen azon sem csodálkozunk, hogy miután kiderült mindez, a hazai ellenzék és ellenzéki sajtó egy emberként próbálja az ukrán elnököt kimosni ebből a mocsokból, ebből az aljasságból és becstelenségből. Teszi ezt Rácz András „szakértő” és a teljes libsi média, amelyben a csúcsteljesítményt ismét a Telex nevű emésztőgödör produkálta ezzel a néhány sorral – figyeljenek erre, idézem:

A lehallgatásból és egyéb hírszerzési forrásból származó, a Pentagon vezető tisztviselői által nem cáfolt hitelességű jelentésekben arról is írnak, hogy Zelenszkij február közepén egy Julija Szvrydenko miniszterelnök-helyettesel folytatott egyeztetésen azt mondta, hogy fel kéne robbantani a Magyarországra tartó Barátság kőolajvezetéket, és ezzel megsemmisíteni Orbán Viktor érdekeltségébe tartozó, orosz olajra épülő magyar ipar egy részét.

Az „Orbán Viktor érdekeltségébe tartozó” ipar – értik ugye? Zelenszkij nem a magyar iparra akart csapást mérni, dehogya, „csak” Orbán Viktor „érdekeltségeire”.

Örökítsük meg e gazemberséget és hazugságot és aljasságot leíró aljas és becstelen gazember nevét: Zách Dániel. Poétikusan ifjú kora ellenére máris méltó arra, hogy szakmunkása legyen ennek a baloldali propagandalapnak.

De amúgy mindez tényleg mellékes. A lényeg, hogy Ukrajna mai vezetője képes lenne terrorcselekményt elkövetni a kárunkra, s utólagos magyarázkodásai során ezt még nem is különösebben tagadta.

Persze mit várunk egy olyan állam vezet?jét?l, amelyik Banderát hordozza körbe-körbe példaképül, s amelyik saját állampolgárait is képes fákhhoz, villanypóznákhoz kötni, ott el?bb megalázni, majd nyilvánosan megölni ?ket. Mit várunk egy olyan állam vezet?jét?l, amely állam azt m?velte éveken át – a Nyugat b?nös és b?nrészes hallgatása és asszisztálása mellett! – az orosz kisebbséggel, amit m?velt. Végül is, tényleg, mit várunk ezekt?l?

Semmit. De legalább most már tudjuk pontosan, hányadán állunk.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló